

Elia – Numero viisi

Profeetallinen hiljaisuus

Jeff Pippenger

2023-10-03

Kun Elia käski Ahabin kutsua koko Israelin Karmeliin, se ennakoi Jumalan tuovan seurakunnan ulos pimeältä keskiajalta vuonna 1798 kolmen ja puolen vainon vuoden jälkeen sekä johtavan heidät vuoteen 1844 ja sen jälkeen vuoteen 1863. Nuo kolme ajankohtaa ovat Jesajan seitsemännessä luvussa esittämän ”seitsemän ajan” rakenteen kolme viimeistä tienviittoa.

Sama historia vuosista 1798, 1844 ja 1863 esikuvattiin myös silloin, kun Mooses johti Israelin lapset pois Egyptin orjuudesta Siinain vuorelle. Ensimmäisen ja toisen enkelin historia edustaa milleriläistä liikettä, joka alkoi lopun aikana vuonna 1798 ja jatkui siihen asti, kunnes liikkeestä tuli kirkko vuonna 1863. Elia ja Mooses ovat milleriläisen historian kaksi ensisijaista todistajaa, ja he ovat myös Ilmestyskirjassa kolmannen enkelin historian aikana ne kaksi ensisijaista todistajaa.

Milleriläinen liike merkitsee Ilmestyskirjan neljäntoista luvun iankaikkisen evankeliumin alkua, ja Future for America merkitsee sen loppua. Milleriläisten alkuliikkeen ja lopun liikkeen välissä on seitsemännen päivän adventtikirkko. Adventtikirkon historioitsijoiden mukaan vuonna 1856 milleriläisen liikkeen jäännös astui Laodikean tilaan, ja siten päättyi filadelfialainen ajanjakso, joka ulottui vuodesta 1798 vuoteen 1856.

Edellisessä artikkelissa osoitimme, että inspiraatio rinnasti Punaisenmeren ylitykseen liittyneen pettymyksen vuoden 1844 suureen pettymykseen. Tuossa vaiheessa sapatin koetus, jota manna edusti, tuli Mooseksen historian osaksi. Samassa profeetallisessa kohdassa Kaikkeinpyhimmästä tullut valo aloitti koettelemuksen ja puhdistuksen prosessin, joka alkoi sapatista, niiden kohdalla, jotka olivat ylittäneet meren ja uskossa astuneet Kaikkeinpyhimpään. Koettelemuksen prosessi, joka edelsi vuotta 1844, alkoi Mooseksen historiassa hänen syntymästään ja milleriläisten kohdalla vuonna 1798 sillä tiedon lisääntymisellä, jonka Daniel ilmoitti synnyttävän kolmivaiheisen koettelemusprosessin, joka johti tuomioon.

Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:10.

Tuomion alkamista 22. lokakuuta 1844 esikuvasi faraon tuomio, joka alkoi Egyptin esikoisista ja päättyi Punaisenmeren vesiin. Kun viisaat olivat uskossa astuneet Kaikkeinpyhimpään tai kulkeneet Punaisenmeren halki, koetusprosessi, joka oli alkanut lopun aikana vuonna 1798, jatkui vuoden 1844 jälkeenkin. Mooseksen historiassa sitä kuvattiin kymmenellä koetuksella, joissa Israel epäonnistui jokaisessa vaiheessa. Viimeinen näistä kymmenestä koetuksesta oli se, kun kaksitoista vakoojaa vakoili Luvattua maata. Mooseksen historian ensimmäinen koetus oli mannakoetus, joka edustaa sapattia, ja milleriläisille sapatti tunnistettiin ensimmäiseksi koetuksiksi 22. lokakuuta 1844 jälkeen. Koska ensimmäinen koetus oli sapatti kummassakin

rinnakkaisessa historiassa, Mooseksen historian seuraavat yhdeksän koetusta osoittavat, että vuoden 1844 jälkeen olisi sarja koetuksia, jotka johtaisivat joko Luvattuun maahan tai kuoleman erämaahan. Vuosi 1863 edustaa milleriläisliikkeen lopullista koetusta. Aloitamme tämän tarkastelun siitä, kun kaksitoista vakoojaa palaavat kertomuksineen Luvatussa maasta.

Ja he palasivat maata vakoilemasta neljäkymmenen päivän kuluttua. Ja he menivät Mooseksen ja Aaronin sekä koko israelilaisten seurakunnan luo Paranin erämaahan, Kaadekseen, ja toivat heille sekä koko seurakunnalle sanan ja näyttivät heille maan hedelmän. Ja he kertoivat hänelle ja sanoivat: Me tulimme siihen maahan, johon sinä meidät lähetit, ja totisesti se vuotaa maitoa ja mettä; ja tämä on sen hedelmä. Mutta kansa, joka maassa asuu, on voimakas, ja kaupungit ovat varustetut ja sangen suuret; ja lisäksi me näimme siellä Anakin jälkeläisiä. Amalekilaiset asuvat etelämaassa; heettiläiset, jebusilaiset ja amorilaiset asuvat vuoristossa; ja kanaanilaiset asuvat meren rannalla ja Jordanin varrella. Mutta Kaaleb tyynnytti kansan Mooseksen edessä ja sanoi: Lähtekäämme viipymättä sinne ja ottakaamme se haltuumme, sillä me kyllä kykenemme voittamaan sen. Mutta miehet, jotka olivat menneet hänen kanssaan, sanoivat: Me emme kykene nousemaan sitä kansaa vastaan, sillä he ovat meitä voimakkaammat. Ja he levittivät israelilaisten keskuuteen pahan sanoman siitä maasta, jota olivat vakoilleet, sanoen: Maa, jonka läpi me kuljimme sitä vakoilemassa, on maa, joka syö asukkaansa; ja kaikki kansa, jonka me siinä näimme, on kookasta väkeä. Ja siellä me näimme jättiläisiä, Anakin pojat, jotka polveutuvat jättiläisistä; ja me olimme omissa silmissämme kuin heinäsirkat, ja sellaisia me olimme heidänkin silmissään. 4. Moos. 13:25–33.

Tässä Numerojen kirjasta peräisin olevassa kohdassa on eräitä hyvin tärkeitä totuuksia, jotka on syytä panna merkille, mutta jotka saattavat helposti jäädä huomaamatta, ellei siinä esitettyä historiaa tarkastella Milleriittiliikettä esikuvallisesti kuvaavana. Yksi seikka on se, että kapinalliset, joilla oli ”paha sanoma”, olivat epäonnistumassa kymmenennessä ja viimeisessä koetuksessaan, ja siinä viimeisessä koetuksessa tuli ilmi kaksi ihmisluokkaa. Ne kaksi luokkaa, jotka olivat kehittyneet edellisten yhdeksän koetuksen historian aikana, ilmaisivat luonteensa sen perusteella, kumman ”sanoman” he valitsivat hyväksyä. Vuonna 1863 milleriittiadventismi hylkäsi Mooseksen sanoman, sellaisena kuin sitä edusti orjuutta koskeva profetia 3. Mooseksen kirjan kahdennessäkymmenennessä kuudennessa luvussa. Joosuan ja Kaalebin esittämä sanoma oli yksinkertaisesti Jumalan ”sanoman” toistamista heidän orjuudesta vapauttamisensa historian läpi. Mooseksen syntymästä lähtien Jumala oli luvannut viedä heidät pois orjuudesta siihen maahan, joka oli luvattu Aabrahamille vuosisatoja aikaisemmin. Joosua ja Kaaleb edustavat niitä, jotka pysyivät perustavalla sanomalla; muut kymmenen vakoojaa hylkäsivät sen, että Jumala oli todella antanut tuon sanoman.

Ja koko kansa korotti äänensä ja huusi, ja kansa itki sinä yönä. Ja kaikki israelilaiset napisi Moosesta ja Aatoria vastaan; ja koko seurakunta sanoi heille: Jospa olisimme kuolleet Egyptin maassa! Tai jospa olisimme kuolleet tässä erämaassa! Ja minkä tähden Herra on tuonut meidät tähän maahan, kaatumaan miekkaan, niin että vaimomme ja lapsemme joutuisivat saaliiksi? Eikö olisi meille parempi palata Egyptiin? Ja he sanoivat toinen toiselleen: Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin. 4. Moos. 14:1–4.

Kun James White vuonna 1863 kirjoitti Review and Herald -lehdessä artikkelin, jossa hän hylkäsi Millerin käsityksen ”seitsemästä ajasta”, ja samana vuonna Uriah Smith julkaisi väärennetyn kartan, jossa ei ollut mitään viittausta Leviticuksen ”seitsemään aikaan”, sekä White että Smith panivat syrjään William Millerin työn ja omaksuivat luopioprotestantismin raamatullisen metodologian. Niiden luopioiden metodologiaa, jotka he olivat hiljattain tunnistaneet ”Babylonin tyttäreksi”, käytettiin perusteena hylätä Millerin sanoma, jota enkeli Gabriel oli ohjannut. Muinaisen Israelin kymmenennessä koetuksessa he sanoivat suoraan: ”Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin.” Epäonnistuminen kymmenennessä ja viimeisessä koetuksessa perustuu sen ”kertomuksen” hylkäämiseen, joka oli yhtäpitävä alusta asti annetun kertomuksen kanssa, sekä haluun palata Egyptin orjuuteen. Kun Jeremia symbolisesti edusti niitä, jotka olivat pettyneet vuoden 1843 epäonnistuneeseen ennustukseen, Jumala kutsui hänet nimenomaisesti palaamaan Jumalan luo ja entiseen intoonsa sanoman puolesta, mutta käski häntä myös olemaan koskaan palaamatta niiden luo, jotka oli tunnistettu Babylonin tyttäreiksi.

Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä annan sinun palata, ja sinä saat seisoa minun edessäni; ja jos erotat kalliin halpahintaisesta, sinä olet oleva niin kuin minun suuni. He saavat palata sinun tykösi, mutta sinä älä palaa heidän tykönsä. Jeremia 15:19.

Vuonna 1863 James White ja Uriah Smith nimittivät uuden kapteenin johdattamaan heidät takaisin sinne, minne heitä oli käsketty olemaan menemättä. Joosua ja Kaaleb edustavat niitä, jotka halusivat mennä eteenpäin, White ja Smith edustavat niitä, jotka halusivat palata takaisin.

Toinen seikka, joka on pantava merkille kyseisessä Numerien kirjan kohdassa, on se, että viimeinen kapina, joka tuomitsee kaikki kapinalliset kuolemaan erämaassa seuraavien neljäkymmenen vuoden aikana, on toinen niistä kahdesta ensisijaisesta viittauksesta, jotka vahvistavat Raamatun profetian päivän-vuoden periaatteen; tämä oli ehkä kaikkein olennaisin profeettallinen sääntö, jonka avulla Miller avasi iankaikkisen evankeliumin ja ensimmäisen enkelin sanoman. Toinen tätä sääntöä todistava raamatullinen todistus löytyy Hesekielin kirjasta.

Ja kun olet suorittanut nämä, asetu jälleen makaamaan oikealle kyljellesi, ja kanna Juudan heimon pahuutta neljäkymmentä päivää: minä olen määrännyt sinulle kunkin päivän vuodeksi. Hesekiel 4:6.

Usein jää huomaamatta, että niitä kahta jaetta, jotka vahvistivat päivän vuoden puolesta -periaatteen, tulee tarkastella kummankin jakeen historiallista asiayhteyttä vasten.

Niiden päivien luvun mukaan, joina te vakoilitte maata, neljäkymmentä päivää, kukin päivä vuotta kohden, saatte kantaa pahat tekonne, neljäkymmentä vuotta, ja te saatte tuntea, mitä merkitsee, kun minä peruutan lupaukseni. 4. Moos. 14:34.

Jakeet 4. Mooseksen kirjassa esiintyi muinaisen Israelin alkuvaiheessa ja kuvasi Jumalan liittokansan kapinaa, ja jae Hesekielin kirjassa esiintyi muinaisen Israelin loppuvaiheessa ja kuvasi Jumalan liittokansan kapinaa. Rangaistus alussa oli kuolema erämaassa, ja rangaistus lopussa oli orjuus heidän vihollistensa maassa. Päivä vuoden puolesta -periaate korostaa liittokansan kapinaa. Kaksi rangaistusta, toinen alussa ja toinen lopussa, mutta molemmat erilaisia. Ensimmäinen oli kuolema vähittäisen näivettymisen kautta erämaavaelluksen aikana, viimeinen oli vankeus ja

orjuus kirjaimellisessa Babylonissa.

Silloin Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen kaiken israelilaisten seurakunnan kansankokouksen eteen. Ja Joosua, Nuunin poika, sekä Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat niitä, jotka olivat vakoilleet maata, repäisivät vaatteensa. Ja he puhuivat koko israelilaisten seurakunnan kansalle sanoen: Maa, jonka kuljimme halki sitä vakoillaksemme, on ylen ihana maa. Jos Herra on meille suosiollinen, hän vie meidät tähän maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa. Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkää pelätkö sen maan kansaa, sillä he ovat meille kuin leipää; heidän suojansa on poistunut heidän yltään, ja Herra on meidän kanssamme: älkää pelätkö heitä. Mutta koko seurakunta käski kivittää heidät kivillä. Silloin Herran kirkkaus ilmestyi ilmestysmajassa kaikkien israelilaisten eteen. Ja Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan tämä kansa halveksii minua? Ja kuinka kauan kestää, ennen kuin he uskovat minuun, huolimatta kaikista niistä merkeistä, jotka minä olen tehnyt heidän keskellään? Minä lyön heitä rutolla ja hylkään heidät perinnöstä, ja sinusta minä teen kansan, joka on suurempi ja väkevämpi kuin he. Mutta Mooses sanoi Herralle: Silloin egyptiläiset kuulevat sen, sillä sinä veit tämän kansan voimallasi heidän keskeltään. Ja he kertovat siitä tämän maan asukkaille; sillä nämä ovat kuulleet, että sinä, Herra, olet tämän kansan keskellä, että sinä, Herra, ilmestyt kasvoista kasvoihin ja että sinun pilvesi seisoo heidän yllään ja että sinä kuljet heidän edellään päivällä pilvenpatsaassa ja yöllä tulenpatsaassa. Jos siis surmaat koko tämän kansan kuin yhden miehen, silloin kansat, jotka ovat kuulleet maineestasi, puhuvat sanoen: Koska Herra ei kyennyt viemään tätä kansaa siihen maahan, jonka hän valalla lupasi heille, hän surmasi heidät erämaassa. Ja nyt, minä rukoilin, olkoon minun Herrani voima suuri, niin kuin sinä olet puhunut sanoen: Herra on pitkämielinen ja suuri armossa, antaa anteeksi pahat teot ja rikkomukset, mutta ei suinkaan jätä syyllistä rankaisematta, vaan kostaa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen. Anna siis, minä rukoilin, anteeksi tämän kansan paha teko armosi suuruuden mukaan, niin kuin olet antanut anteeksi tälle kansalle Egyptistä tähän asti. 4. Mooseksen kirja 14:5–19.

Näissä jakeissa kuvattu historia tuli raamatulliseksi vertauskuvaksi, jota kutsutaan ”kiusauksen päiväksi”. ”Kiusauksen päivään” viitataan Psalmissa yhdeksänkymmentäviisi, Jeremian kirjassa kolmekymmentäkaksi ja Heprealaiskirjeessä kolme, mutta emme käsittele tuota vertauskuvaa tässä yhteydessä. Edellisessä katkelmassa esitetään tärkeä periaate, joka on tunnistettava. Tätä periaatetta havainnollistavat myös profeetta Samuel, Lucifer, Ellen White ja tietenkin Mooses tässä katkelmassa.

Ja he sanoivat hänelle: Katso, sinä olet vanha, eivätkä sinun poikasi vaella sinun teitäsi; aseta siis meille kuningas tuomitsemaan meitä, niin kuin kaikilla kansoilla on. Mutta Samuel pahastui siitä, että he sanoivat: Anna meille kuningas tuomitsemaan meitä. Ja Samuel rukoi Herraa. Niin Herra sanoi Samuelille: Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä eivät he ole hyljänneet sinua, vaan minut he ovat hyljänneet, etten minä hallitsisi heitä. Kaikkien niiden tekojen mukaan, joita he ovat tehneet siitä päivästä asti, jona minä toin heidät Egyptistä, tähän päivään saakka, niin että he ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, samoin he tekevät nyt sinullekin. Kuule siis nyt heidän ääntänsä; kuitenkin varoita heitä vakavasti ja ilmoita heille, millainen on sen kuninkaan menettely, joka tulee hallitsemaan heitä. Ja Samuel puhui kansalle, joka pyysi häneltä kuningasta, kaikki Herran sanat. Ja hän

sanoi: Tällainen on sen kuninkaan menettely, joka tulee hallitsemaan teitä: hän ottaa teidän poikanne ja asettaa heidät omiin palveluksiinsa, vaunujensa miehiksi ja ratsumiehikseen, ja toiset saavat juosta hänen vaunujensa edellä. Ja hän asettaa heistä tuhannenpäälliköitä ja viidenkymmenenpäälliköitä ja panee heidät kyntämään hänen maataan ja korjaamaan hänen satoaan sekä valmistamaan hänen sota-aseitaan ja hänen vaunujensa varusteita. Ja hän ottaa teidän tyttärenne voiteiden valmistajiksi, keittäjiksi ja leipojiksi. Ja hän ottaa teidän peltonne, viinitarhanne ja oliivitarhanne, parhaat niistä, ja antaa ne palvelijoilleen. Ja hän ottaa kymmenykset teidän kylvöstänne ja viinitarhoistanne ja antaa ne hovimiehilleen ja palvelijoilleen. Ja hän ottaa teidän palvelijanne ja palvelijattarenne sekä parhaat nuorukaisenne ja aasinne ja käyttää niitä omiin töihinsä. Hän ottaa kymmenykset teidän lampaistanne, ja te joudutte hänen palvelijoihinsa. Silloin te huudatte avuksi kuninkaanne tähden, jonka olette itsellenne valinneet, mutta Herra ei vastaa teille sinä päivänä. Mutta kansa ei tahtonut kuulla Samuelin ääntä, vaan he sanoivat: Ei, vaan kuningas on oleva meillä, että mekin olisimme niin kuin kaikki kansat ja että meidän kuninkaamme tuomitsisi meidät, kulkisi meidän edellämme ja taistelisi meidän sotamme. Ja Samuel kuuli kaikki kansan sanat ja puhui ne Herran kuullen. Niin Herra sanoi Samuelille: Kuule heidän ääntänsä ja aseta heille kuningas. Ja Samuel sanoi Israelin miehille: Menkää kukin kaupunkiinsa. 1 Samuel 8:5–22.

Tässä kohdassa muinainen Israel hylkäsi Jumalan kuninkaanaan, ja tämä historia viittaa eteenpäin aikaan, jolloin he julistivat, ettei heillä ollut muuta kuningasta kuin keisari. He hylkäsivät Jumalan teokratian ja vaativat, että heille annettaisiin kuningas heidän oman kansansa keskuudesta, vain päätyäkseen lopulta julistamaan, että heidän kuninkaansa oli roomalainen kuningas. Viimeisten päivien roomalainen kuningas on Rooman paavi.

Mutta he huusivat: Pois hänet, pois hänet, ristiinnaulitse hänet. Pilatus sanoi heille: Minunko on ristiinnaulittava teidän kuninkaanne? Ylipapit vastasivat: Ei meillä ole kuningasta muuta kuin keisari. Joh. 19:15.

Teokratian hylkääminen oli Samuelille niin loukkaavaa ja henkilökohtaista, että hän ymmärsi sen oman profeettallisen virkansa hylkäämiseksi. Mutta Jumala huolehti siitä, että Samuel ymmärsi heidän hylänneen Jumalan eikä profeettaa. Nämä kaksi kohtaa, jotka esittävät Mooseksen ja Samuelin profeettallisen suhteen muinaisen Israelin kapinaan, osoittavat, ettei kapinaa seurannut rangaistus ollut muinaisen Israelin loppu. Jäljellä oli yhä ryhmä, jota Joosua ja Kaaleb edustivat ja joka astuisi Luvattuun maahan, ja Samuelin kertomuksessa muinaisen Israelin loppu sijoittui Israelin kuninkaiden päätökseen, ei alkuun.

Mooses vetosi Jumalaan, että tämä jatkaisi toimintaansa muinaisen Israelin kanssa, sillä Mooses katsoi, että heidän saattamisensa päätökseen siinä vaiheessa vääristelisi pyhän kertomuksen siitä, kuinka Hän vapautti kansansa, sekä Hänen lupauksensa johdattaa heidät siihen maahan, jonka Jumala oli luvannut Aabrahamille. Tässä on olennaista se, että Jumala päättää sallia kapinan sekä syntyä että jatkua, kun Hän aikoo käyttää kapinaa todistuksena totuudesta.

Samuelin ilmaisema vanhurskaan suuttumuksen asenne ilmeni myös Ellen Whiteissa.

”En ole koskaan aikaisemmin nähnyt kansamme keskuudessa sellaista lujaa itseensä tyytyväisyyttä ja haluttomuutta vastaanottaa ja tunnustaa valoa, kuin mikä ilmeni

Minneapolisissa. Minulle on näytetty, ettei yksikään siitä joukosta, joka vaali tuossa kokouksessa ilmennyttä henkeä, enää saisi selkeää valoa erottaakseen heille taivaasta lähetetyn totuuden kallisarvoisuuden, ennen kuin he nöyrytyisivät ylpeydestään ja tunnustaisivat, etteivät he olleet Jumalan Hengen johtamia, vaan että heidän mielensä ja sydämensä olivat täynnä ennakkoluuloa. Herra halusi tulla heidän luokseen, siunata heitä ja parantaa heidät heidän luopumuksistaan, mutta he eivät tahtoneet kuulla. Heidä johti sama henki, joka innoitti Koorahia, Datania ja Abiramia. Nuo Israelin miehet olivat päättäneet vastustaa kaikkea todistusaineistoa, joka osoittaisi heidän olevan väärässä, ja he jatkoivat yhä kulkuaan tyytymättömyyden tiellä, kunnes monet vedettiin pois liittymään heihin.”

Keitä nämä olivat? Eivät heikkoja, eivät tietämättömiä, eivät valaisemattomia. Tässä kapinassa oli kaksisataa viisikymmentä ruhtinasta, seurakunnassa kuuluisia, maineikkaita miehiä. Mikä oli heidän todistuksensa? ”Koko seurakunta on pyhä, jokainen heistä, ja Herra on heidän keskellensä; minkätähden te siis korotatte itsenne Herran seurakunnan yläpuolelle?” [4. Moos. 16:3]. Kun Koorah ja hänen toverinsa menehtyivät Jumalan tuomion alaisina, ne ihmiset, jotka he olivat pettäneet, eivät nähneet tässä ihmeessä Herran kättä. Koko seurakunta syytti seuraavana aamuna Moosesta ja Aaronia: ”Te olette surmanneet Herran kansan” [Jae 41], ja vitsaus tuli seurakunnan keskuuteen, ja yli neljätoista tuhatta menehtyi.

”Kun aioin lähteä Minneapolisista, Herran enkeli seiso vierelläni ja sanoi: ’Ei niin; Jumalalla on sinulle työ tehtävänä tässä paikassa. Kansan menettely on Korahin, Datanin ja Abiramin kapinan uudelleen toistamista. Minä olen asettanut sinut oikealle paikalleni, mitä ne, jotka eivät ole valossa, eivät tunnusta; he eivät ota vaarin todistuksestasi; mutta minä olen oleva sinun kanssasi; minun armoni ja voimani ylläpitävät sinua. Sinua he eivät halveksi, vaan sanansaattajia ja sitä sanomaa, jonka minä lähetän kansalleni. He ovat osoittaneet ylenkatsetta Herran sanaa kohtaan. Saatana on sokaissut heidän silmänsä ja vääristänyt heidän arvostelukykynsä; ja ellei jokainen sielu tee parannusta tästä synnistään, tästä pyhittämättömästä itsenäisyyden hengestä, joka loukkaa Jumalan Henkeä, he vaeltavat pimeydessä. Minä siirrän lampunjalan pois paikaltaan, elleivät he tee parannusta ja käänny, että minä parantaisin heidät. He ovat hämärtäneet hengellisen näkönsä. He eivät tahdo, että Jumala ilmaisisi Henkensä ja voimansa; sillä heissä on pilkan ja inhontunteen henki minun sanaani kohtaan. Kevytmielisyyttä, joutavuutta, ilveilyä ja leikinlaskua harjoitetaan päivittäin. He eivät ole suunnanneet sydäntään etsimään minua. He vaeltavat oman sytykkeensä kipinäissä, ja elleivät he tee parannusta, he saavat maata murheessa. Näin sanoo Herra: Seiso velvollisuutesi paikalla; sillä minä olen sinun kanssasi enkä jätä sinua enkä hylkää sinua.’ Näitä Jumalalta tulleita sanoja en ole uskaltanut jättää huomioon ottamatta.” The 1888 Materials, 1067.

Sisar White rinnastettiin Samuelin asenteeseen, ja häntä kehoitettiin jäämään kapinallisten ja heidän kapinansa pariin sekä ”seisomaan” velvollisuutensa ”paikalla”. Häntä käskettiin pysyä paikallaan sen jälkeen, kun hän (naisprofeetta) oli päättänyt jättää kapinalliset ja heidän kapinansa oman onnensa nojaan.

Ensimmäisen maininnan sääntö, joka on Alfaa ja Omegaa koskevan periaatteen ensisijainen osa, osoittaa, että ensimmäinen kerta, jolloin jokin aihe mainitaan, on äärimmäisen tärkeä. Yhteydessä

Luciferin kapinan aivan alkuun oli se tosiasia, että jos Jumala olisi tahtonut, Hänellä oli kaikki tarvittava voima hävittää Lucifer jo Luciferin ensimmäisen itsekkään ajatuksen hetkellä, joka oli saanut alkunsa Luciferin mielessä. Jumala olisi voinut poistaa Luciferin luomakunnasta, ja Hänellä on sellainen voima, että jos Hän olisi päättänyt tehdä niin, Hän olisi voinut tehdä sen sellaisella tavalla, etteivät muut enkelit olisi edes tienneet, mitä oli tapahtunut. Hän ei tietenkään tehnyt niin, sillä muun muassa se olisi ollut Hänen luonteensa kieltämistä, mutta Hänellä todella on se luova voima, joka olisi sallinut Hänen tehdä juuri niin. Mutta Hän ei tehnyt sitä. Kärsivällisesti Hän salli kapinan tulla osaksi Hänen luonteensa todistusta, osaksi sen kiistan todistusaineistoa, joka oli alkanut taivaassa ja jonka oli määrä lopulta tulla maan päälle. Tämän Mooseksen vuoropuhelu sai aikaan muinaiselle Israelille. Jumala salli kapinallisten sukupolven kuolla erämaassa ja käytti tätä historiaa raamatullisena esimerkkinä edistääkseen ikuisen evankeliumin yhteyteen kuuluvia totuuksia.

Samoin tapahtui Jumalan hylkäämisessä kuninkaana Samuelin päivinä. Samuelia käskettiin jatkamaan ja pysymään velvollisuutensa paikalla Samuelin henkilökohtaisista vakaumuksista ja profeetallisesta tiedosta huolimatta. Tämä Jumalan profeetallisen ja historiallisen valvonnan piirre tunnustetaan myös temppelin jälleenrakentamisessa Babylonian vankeuden jälkeen. Jumala ennusti ja hallitsi seitsemänkymmenen vankeusvuoden jokaista osatekijää: paluun Jerusalemiin, Jerusalemin jälleenrakentamisen, temppelin sekä kadut ja muurit. Hän esitti aikaprofetiat, jotka osoittivat, milloin heidät vapautettaisiin vankeudesta. Hän ilmoitti, kuinka monta käskyä olisi merkitsemässä kahdentuhannen kolmensadan vuoden alkua. Hän mainitsi nimeltä Kyyroksen, pakanakuninkaan, joka aloittaisi prosessin ensimmäisellä käskyllä. Kaikki Jerusalemin ja temppelin jälleenrakentamisen osatekijät yksilöitiin tarkasti, ja Hän herätti vanhurskaita miehiä ja profeettoja toteuttamaan työn.

Kaikesta ilmeisestä jumalallisesta profeetallisesta ennakkotiedosta ja väliintulosta huolimatta se kapina, joka oli johtanut Babylonian vankeuteen, oli jo saattanut päätökseen Hänen henkilökohtaisen läsnäolonsa Jumalan kansan keskuudessa. Shekinan kirkkaus ei koskaan palannut jälleenrakennettuun temppeliin. Koko tätä historiaa käytettiin antamaan profeetallinen rakenne maailman lopun historialle, vaikka temppeliä ei enää koskaan siunattu shekinan läsnäololla kaikkeinpyhimmissä. Siinä mielessä jälleenrakennettu temppeli oli todistus ei Jumalan läsnäolosta, vaan Israelin kapinasta. Kuitenkin tuon historian profeetat, kuten Samuel ja sisar White Minneapolisissa, jatkoivat palvelemista profeettojen tehtävässä.

Luciferin kapina on ensimmäinen asia, joka mainitaan Kristuksen ja Saatanan välisessä suuressa taistelussa, ja Jumala salli kapinan jatkua omia tarkoituksiaan varten. Samuel, vanhurskaasta narkästyksensä huolimatta Israelin halusta olla muiden kansojen kaltainen, ohjattiin osallistumaan kahden ensimmäisen kuninkaan voiteluun. Ja Jumalan profeetat osallistuivat Jumalan temppelin jälleenrakentamiseen, sen temppelin, jossa ei enää milloinkaan olisi Jumalan shekinan läsnäoloa.

Ne, jotka käyttävät ”satukulhojaan” profeetallista Sanaa vastaan yrittäessään peittää adventismin kapinan vuonna 1863 ja jotka valitsevat perustaa väitteensä sille logiikalle, että jos vuonna 1863 olisi tapahtunut jotakin väärää, naisprofeetta olisi kieltänyt sen, ovat tahallisesti tietämättömiä siitä

ensimmäisestä periaatteesta, joka ilmaistaan jo aivan ensimmäisessä maininnassa kapinasta Jumalaa vastaan. Jumala sallii kapinan omia tarkoituksiaan varten, ja jos Hän päättää, että Hänen profeettansa pysyvät puolueettomina tai vaiti niissä kapinoissa, joita saattaa ilmaantua, se on Hänen valintansa.

Kun alamme tarkastella vuosien 1844–1863 koetusprosessia, jota ovat esikuvallisesti kuvanneet ne kymmenen koetusta, joissa muinainen Israel epäonnistui Punaisenmeren ylityksen jälkeen, on välttämätöntä ymmärtää tämä raamatullinen tosiasia. Jumalan profeetat toimivat Hänen profeettoinaan niin kuuliaisuuden kuin tottelemattomuudenkin aikoina, eivätkä he toisinaan vastusta asioita, jotka pinnallisesti katsoen näyttäisivät sellaisilta, joita profeetan olisi odotettava vastustavan. Toisinaan he ovat ilmeisen tietoisia kapinasta, mutta heitä pidätellään, ja toisinaan Herra pitää kätensä heidän silmiensä päällä kapinan suhteen. Kun tämä näkökulma tunnustetaan, vuodesta 1863 tulee merkittävä tienviitta raamatullisen profetian kuudennen valtakunnan historiassa sekä protestantismin sarvelle että republikaanisuuden sarvelle.

Minä olen myös puhunut profeettojen kautta, ja lisännyt näkyjä, ja käyttänyt vertauskuvia profeettojen palveluksen kautta. Hoosea 12:10.